

A kulturális marxizmus gyökerei

2023 április 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A mai globalista, neokommunista liberalizmus a Frankfurti Iskola következménye

A ma ismert woke-mozgalom (az ébredés mozgalma), a cancel culture (az eltörlés kultúrája), a critical race theory (kritikai fajelmélet), illetve a genderideológia, az LMBTQ gyökerei az úgynevezett frankfurti iskolához vezetnek

---

vissza bennünket, amely a XX. század húszas-harmincas éveiben alakult meg és nagyjából az ötvenes-hatvanas évekig működött. Itt jött létre a kulturális marxizmus, amelynek hatása a mai napig érzékelhető a fent említett és más, globalista, liberális irányzatokban.

A kiindulópont az, hogy a marxista értelmiség és a politikusok mélységesen és többszörösen csalódtak a munkásosztályban. Először is abban reménykedtek, hogy ha kitör a nagy háború – az első világháború –, akkor a munkások Európa-szerte fellázadnak és megbuktatják a kormányaikat, azaz szembefordulnak a nemzeti, partikuláris nézőponttal, a nemzetállammal, s helyette internacionalista módra megvalósítják a kommunista világforradalmat és egyesülnek.

Ennek az ellenkezője történt, többek között például a német császár hívására a szociáldemokraták beálltak katonának és harcoltak a német hazáért. Másfelől a világháború után a kommunisták puccsot hajtottak végre Oroszországban és kikiáltották a proletárdiktatúrát, s abban bíztak, hogy a többi ország követi őket. Felkelés tört ki Berlinben, Budapesten, Münchenben, ám a munkások többsége nem támogatta a marxista kommunistákat. Mindez óriási csalódást okozott köreikben, s arra készítette őket, hogy újragondolják a mozgalmat.

Két marxista teoretikus, az olasz Antonio Gramsci és a magyar Lukács György hasonló következtetésekre jutott: úgy vélték, hogy a munkásság sohasem fogja felismerni a saját érdekeit addig, amíg meg nem szabadulnak a nyugati kultúra hagyományaitól, különös tekintettel a keresztény vallásra és egyházra, a nemzettudatra, illetve a klasszikus polgári családokra épülő létmódra. Lukács, aki kommunista körökben nagy elismerésnek örvendett, 1919-ben azt a kérdést tette fel: ki fog megmenteni minket a nyugati kultúrától?

Arra az álláspontra jutott, hogy a marxista földi paradicsom létrejötte előtt a legnagyobb akadály a nyugati kultúra – ettől kell tehát megszabadulni.

Ennek érdekében pedig egy olyan ideológiát kell felépíteni, amely szellemi és értékalapjaiban rengeti meg e több évszázados kultúrát.

Antonio Gramsci olasz szocialista filozófus pedig azt állította, hogy azért nem győztek az első világháború nyomán a kommunista forradalmak, mert a nyugati kultúra ezt megakadályozta: túl sokan nőttek már fel a kapitalizmus körülményei között.

Gazdasági alapról és kulturális felépítményről beszélt, s azt állította, hogy a megoldás a felépítmény – azaz nem a gazdaság, hanem a kultúra – átalakítása, uralása, a „kulturális hegemonia” megteremtése.

E nézetek szellemében 1923-ben Németországban, Frankfurtban egy Felix Weil nevű ember kezdeményezésére és finanszírozásával létrejött egy Társadalomkutató Intézet, amelyet a későbbiekben már frankfurti iskola néven emlegettek. Célja pontosan az volt, hogy a gazdasági alapú marxizmusból kulturális marxizmust hozzon létre. 1930-tól Max Horkheimer irányította az intézetet (aki a marxizmust a freudizmussal kívánta elegyíteni), s később olyan nevek dolgoztak ott, mint Theodore Adorno, Erich Fromm, Herbert Marcuse, Walter Benjamin s a még ma is aktív Jürgen Habermas.

Vezetjük, Horkheimer szerint le kell bontaniuk a kapitalizmusra épülő rendszert és kultúrát ahhoz, hogy a változások bekövetkezzenek a kommunizmus irányában. Elméletét kritikai elméletnek nevezte, mely szerint a jelenlegi rendet le kell rombolni, mert „korunk nyomorúsága összefügg a társadalmi struktúrával”. Itt már megérthetjük, hogy amikor a mai globalisták „áldozati csoportokról” és interszekcionalitásról (ami a hátrányos helyzetek halmozódását és összefüggését jelenti) beszélnek, a feketéktől kezdve az LBMTQ-csoportokig, akkor gondolataik egészen visszanyúlnak a frankfurti iskoláig.

Theodore Adorno, az iskola egyik fontos képviselője például azt írta, hogy az amerikai kultúrát átítatja a forradalomellenes, reakciós materializmus (ami azt jelentette, hogy a hagyományos polgári életformát alapjaiban vetették meg). Erich Fromm pedig arról írt, hogy az Egyesült Államokban e materializmus miatt hatalomra fog jutni a fasizmus. Kifejtette, hogy valójában az amerikai – illetve tágabban a nyugati – ember nem szabad, mert alá van vetve a külső tekintélyeknek, olyanoknak például, mint az egyház, a család, az állam.

Fromm fellépett a nyugati kultúra, a felépítmény ellen, s hangoztatta: forradalom a szexualitásban, forradalom a természetben, forradalom a munkában, forradalom mindenben.

Miben állt a kulturális marxizmus újítása? Abban, hogy új elnyomottakat állít a gazdasági elnyomottak, a munkásság helyére – ugyanis Horkheimerék Gramsci után rájöttek arra, hogy a munkások némi jóléért és

engedményekért cserébe szívesen beilleszkednek a polgári (nyugati) kultúra keretei közé, s nyárspolgárrá válnak.

Ezek után tehát a kulturális és társadalmi elnyomásra kell a hangsúlyt helyezni, s meg kell jelölni a kultúra által elnyomottakat, illetve a kulturális elnyomókat.

Mindez a klasszikus, gazdasági marxizmus mintájára zajlik: Marxnál a dolgozók és parasztok az eleve jók, míg a burzsoázia, a tulajdonosok és munkáltatók eleve rosszak, a kulturális marxizmusban pedig bizonyos szexuális, etnikai, vallási stb. kisebbségek a jók, míg a nemzetet alkotó, azt fenntartó fehér középosztály az ab ovo rossz, a gonosz. Így az „új elnyomottak” például a feminista n?k (a nem feminista n?k persze nem azok, ?k elnyomók), a feketék, a spanyol ajkúak, az iszlámhoz tartozó kisebbségek, a melegek, az LMBTQ-csoportok, az ateisták stb. ?k tehát a megtestesült jók, míg

a középosztálybeli fehér férfiak, a keresztények, a hazafiak és patrióták a gonoszok, s mint egyfajta új burzsoázia, súlyosan elnyomják az el?bb említett kisebbségeket.

A kulturális marxisták szerint a többség kulturális elnyomása ellen fel kell lázadni, s ennek megfelelően el kell foglalni az egyetemeket, a médiát és a sajtót, a közvéleményt, a civil társadalmat, a kutatóintézeteket, minden helyet, ahol a saját nézeteket lehet terjeszteni. Ahogyan azt a '68-as diáklázadások egyik vezetője, Rudi Dutschke megfogalmazta: Der lange marsch durch die Institutionen – vagyis hosszú menetelés az intézményeken át, persze a hatalomig. Ha ez a „kisajátítás” (miként a klasszikus marxizmusban a t?ke kisajátítása) megtörténik, akkor ki kell alakítani a közvéleményben egy politikailag korrekt nyelvezetet, amely minden létező, születést?l fogva vagy a hagyományokból következ? különbséget legyen az faji, nemi, etnikai, vallási, nem létezőnek tekint, s az emberek individualitására, szabad identitásválasztására vezeti vissza a létmódot.

Minden ember egyenl? abban, hogy szabadon dönti el, milyen etnikumhoz, nemhez, valláshoz kötődik, s bármilyen, az államtól vagy a társadalomtól eredeztethet?, szabályozásból, hagyományból vagy erkölcsi követelményekb?l ered? készítményt bármilyen adott intézmény elfogadására alaptól elutasít.

Ebb?l a szempontból fontos Marcuse 1965-ben megjelent munkája, a Repressive Tolerance (Elfojtó tolerancia), amelyben arról értekezett, hogy bizonyos beszédformákat be kell tiltani annak érdekében, nehogy gy?zedelmeskedjenek, és ne veszélyeztessék magát a kritikai gondolkodást.

Ugye, ismer?s gondolatok ezek 2023-ban, amikor a globalista, neokommunista liberálisok nehezen viselik el, ha ellentmondanak az általuk megfogalmazott világképnek, legyen szó klímaváltozásról, genderkérdésekr?l, a nemzetek szerepéről, háborúról és világkormányzásról? És ugye a tolerancia „felszabadítása” valóban megjelenik a tettekben, például ha arra gondolunk, hogy a napokban Antifa-aktivisták ártatlan embereket vertek össze ruházatuk, kinézetük alapján.

Marcuse el?revetítette mindazt, amit ma látunk. Világossá tette – 1965-ben! –, hogy az eszmék piacának el kell halnia (szintiszta tolerancia!), mert „ezt olyanok szervezik és korlátozzák, akik a nemzeti és az egyéni érdekeket is meghatározzák”. Kifejti továbbá, hogy

a kisebbségi csoportoknak különleges kiváltságokat kell adni annak érdekében, hogy el tudják hallgattatni (!) a velük szembeni ellenállást.

Nyugodt szívvel megállapíthatjuk: Marcuse gondolatai valóban tettekké váltak a XXI. század második évtizedében. A kisebbségi csoportok és az azok mögött álló globális elit tagjai olyan hatékonyan felléptek az „elnyomókkal”, a hagyományos, keresztény alapú nyugati kultúra hordozóival szemben, hogy ma már a kisebbségek hangja lényegében véve uralmi pozícióba került. Megvalósult a frankfurtiak álma, amelyet el?ször a '68-asok kezdtek el, s a mai woke-marxisták fejeztek be, ?k most már tényleg „szabadok” lettek – elnyomva mindent, ami nemzeti, konzervatív és keresztény.

Mi, konzervatívok, erre nem úgy válaszolunk, hogy revánsot veszünk és elnyomjuk ?ket. Pusztán annyit akarunk, hogy a többségnek ne kelljen elnyomottá válnia, mert az valóban a szintiszta kommunizmus. A „kulturális” kommunizmus, amib?l éppen a kultúra hiányzik a leginkább.

Fricz Tamás - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló